

Salina Schjødt Larsen

JAGTEN PÅ DE SIDSTE ØNSKER

1 • EN KONGES BLOD

Illustreret af Bjørk Matias Friis

★ ★
Alvilda
★

KALIM

Kronprins af ørkenlandet. Det er ham, der skal lede landet efter sin far. Kalim ønsker at blive en god og retfærdig konge ligesom sin far.

RAJA

Raja er Sehrans hjælper. Hun rejser med ham, men noget tyder på, at det ikke er af egen fri vilje ...

SEHRAN

En mægtig troldmand. Sehran er besat af tanken om at fange en lampeånd og bruger gerne sin magi til at påtvinge andre sin vilje.

KONGEN

Kongen er en retfærdig mand. Han hersker over ørkenriget og er efterkommer af kong Geras, der fangede den første lampeånd.

JINNERNE OG VERDENS SKABELSE

Engang var der kun ørken. Menneskene levede som nomader og rejste rundt på jagt efter vand. For det var en sjælden gave. Kun sol og sand var evigt ...

Indtil menneskene mødte jinnerne. Et folk med blå hud og hår som levende ild. De havde magi og kunne skabe alt ud af ingenting.

Jinnerne levede simpelt. De ønskede intet stort af livet.

Men menneskene blev misundelige på deres magi.

Geras, menneskenes leder, forrådte jinnerne. Sammen med troldmænd og smede skabte han armlænker og en magisk lampe. Han ville for evigt slavebinde jinnerne til menneskets vilje.

Derfor tilbød han lænkerne som gave til jinnernes leder, Fao. De var maskeret som armbånd. Beæret tog Fao imod dem og blev fanget i lampen. Dømt til at tjene Geras.

Jinnerne blev til lampeånder. Magien, der bandt dem, tvang dem til at opfylde tre ønsker. Når det tredje ønske var opfyldt, døde jinnerne.

Med sit første ønske gjorde Geras sig selv til konge. Derefter ønskede han sig en mægtig flod og til sidst et palads med frodige marker. Nu ville hans slægt herske over ørkenen for altid. Hans ønsker skabte det rige, vi kender.

Lampeånderne er ikke blevet set i tusinder af år.

Men nogle siger, at der stadig drager frie jinner rundt i ørkenen. Og at man med en konges blod kan finde og slavebinde dem ...

DEN STORE DAG

”Er du klar, Kalim?” siger far og lægger en hånd på min skulder.

”Det tror jeg,” svarer jeg. Vi står inde i paladsets have bag den store port. I dag er dagen, hvor jeg træder ind i de voksnes rækker. Jeg skal udråbes til kronprins. Nu ved alle, at jeg skal arve tronen.

Far giver mig et beroligende smil. ”Det er okay ikke at være klar, Kalim. Nogle gange skal man bare gøre det, og når det er ovre ... så bliver man klar.”

Jeg nikker.

Uden for porten er der fest. Karavaner med gøglere, handlende og menagerier er kommet langvejsfra. Jeg synker en klump. Jeg har ventet på denne dag hele mit liv. Og nu står jeg her.

”Før vi åbner porten, vil jeg gerne spørge dig om noget,” siger far. Hans hvide tænder skinner i solen. Hans krone indrammer det sorte hår, der ligner mit. En dag vil kronen hvile på mit hoved.

”Hvad vil du spørge om?” svarer jeg. ”Du lyder så alvorlig.”

”Det er også alvorligt. Snart takker du ja til tronen og riget. Er du klar til ansvaret, der følger med?”

”Ja,” siger jeg, men kan godt mærke, at jeg svarer lidt for hurtigt. ”Det tror jeg ...”

”Du er en klog ung mand.” Fars hånd på min skulder føles pludselig tung. ”En dag skal du lede vores folk. Så må du afgøre, hvad der er bedst for dem, også når de ikke ved det selv. Det er et stort ansvar. Et ansvar, der kræver, at du altid elsker dem. Selv når de vender sig fra dig.”

”Det var det, mor altid sagde, når jeg var sur på hende,” siger jeg. Mor døde for to år siden. Det var feberens, der tog hende. Paladset var mørkt og trist det følgende år.

”Ja,” siger far tænksomt. ”Hun var kærlig. Og det er det vigtigste, en konge kan være. Kronen

sidder på hovedet, men den bruges med hjertet.
Det må du huske.”

Jeg nikker og gentager ordene for mig selv.
Kronen sidder på hovedet, men den bruges med
hjertet.

”Godt.” Fars alvorlige blik forvandles til et smil.
Han vender sig mod portvagten. ”Slå portene op!
Kronprinsen skal fejres!”

Musik, larm og vildskab fra det store marked
strømmer mod os.

”Gå du først,” siger far og giver mig et puf.

”Er du sikker?” spørger jeg. Han er jo kongen.

”Ja,” svarer han. ”Det er din dag, Kalim.”

ET MAGISK MÆNAGERI

Der bliver helt stille, da vi træder ud. Alle bukker og bøjer hovederne, når vi går forbi dem ned ad den sandede gade. På torvet er der sat to store stole frem på en overdækket platform, der er omringet af vagter.

Jeg går om på siden af platformen og træder op ad de få trin. Så går jeg hen til min stol og stiller mig foran den uden at sætte mig. Præcis som vi har trænet.

Far følger efter og stiller sig ved sin stol.

Han hilser på folkene bag os. Det er adlen. De

rige i byen, som far bruger som rådgivere, og som altid har en plads ved kongens side. ”På denne dag er min søn arving af riget,” siger far og ser ud mod folket. ”På denne dag er Kalim kronprins med alt, hvad det indebærer.”

Byens borgere ser forventningsfuldt op på os. Normalt ville far gøre tegn til at sætte festlighederne i gang. Men han ser bare afventende på mig.

Jeg tager en dyb indånding og holder min hånd op. Alle klapper, og festen starter igen. Musikken spiller højt, og jeg puster lettet ud.

”Godt gået,” siger far så stille, at kun jeg kan høre det. ”Og nu til det, du nok har glædet dig mest til ...”

Et horn trutter, og en vagt råber: ”Gaverne til kronprinsen præsenteres nu!”

Jeg havde faktisk glemt alt om gaverne. I de sidste mange uger har jeg udelukkende tænkt på

ceremonien. Jeg har været bange for at gå forkert eller gøre noget dumt.

”Vær hilset, højtærede konge, højtærede kronprins,” siger en mand i sort kofte med gyldne symboler på. Han træder frem fra folkemængden. ”Jeg er troldmanden Sehran, og jeg kommer med mægtige gaver fra mine rejser i ørkenen.”

Hans skæg er stort og sort, og det går i et med hans hår, som var det en løvemanke. Men det er hans hænder, der fanger alles opmærksomhed. Med en række håndbevægelser begynder hans fingre at slå gnister. Han fremmaner ild ud af ingenting. Kugler af ild bliver til fem små fugle. De flyver mod himlen og eksploderer i et kraftigt lys.

Folk klapper, og troldmanden smiler tilfreds.

”Hvilke gaver har De taget med, troldmand?” spørger min far. Sehran bukker og vender sig mod to store bure bag sig.

”Eksotiske dyr, høje konge. Dyr, som nogle måske ville kalde monstre.” Han går hen til et bur med et stort kattedyr. I en hurtig bevægelse tryller han en død kylling frem og vifter den foran dyret.

Bæstet hvæser. Pludselig bliver dets hud trukket tilbage som en hætte. Alle gisper, da de ser bæstets blottede kranie.

”Dette er en kensar,” siger Sehran stolt og kaster

den døde kylling ind til bæstet. ”De bliver også kaldt knogleknusere på grund af deres stærke bid. Må den være symbol på kronprinsens styrke og magt.”

Det store kattedyr slår kæberne om kyllingen. Vi hører knoglerne kvase, og så er fuglen væk.

”Utroligt,” lyder det fra adlen bag os. ”Et mageløst væsen.”

Fars hånd strammer om tronens armlæn. Er han bange? For kensaren? Eller noget andet?

Sehran ser på folket. De klapper alle. Så går han hen til det andet bur, hvor en stor, rød fugl sidder dovent på en pind. ”Denne fugls fjer kan få sande konger til at flyve.”

Folket gisper igen og udbryder i kor: ”Må vi se?”

Troldmanden snurrer rundt. ”Selvfølgelig må I se!” Han ser mig direkte i øjnene. ”Kronprins Kalim,” siger han og rækker hånden frem. ”Kunne De tænke Dem at flyve?”